

INLEIDING

‘Laat liefde, menselijk en teer, de komende dag bepalen,’ was Kahlil Gibrans oproep aan zijn generatie; een generatie die zonder geloof en morele leiding was en op brute wijze was verwoest door de verschrikkingen van een barbaarse oorlog. De eenvoud en oprechtheid van zijn boodschap en zijn krachtige verheffing van de liefde deden in heel wat harten de eeuwige waarden herleven die ons als mensen ondersteunen. In de loop van de tijd kregen de wereldwijde erkenning van zijn werk en de warme genegenheid voor zijn karakter een omvang die geen enkele dichter van zijn tijd ten deel viel.

Voor miljoenen bewonderaars had Gibrans beroemdste boek, *De profeet*, de status van heilig boek. Velen ‘canoniseerden’ hem als een nieuwe ‘profeet’ van liefde. Voor geliefden over de hele wereld werden de woorden van *De profeet* een nieuwe ‘bijbel’, die gelezen werd bij huwelijken en bij elke gelegenheid die ze willen vieren. Hij blijft de ene generatie jonge en idealistische mensen na de andere inspireren. De

Bloemenkinderen van de jaren zestig beschouwden Gibran als een profeet en verklaarden liefde tot de nieuwe religie. De muziek van de Bloemenkinderen leek de essentie van Gibrans boodschap weer te geven, vooral in een van de beroemdste liedjes van de twintigste eeuw, 'All You Need Is Love', geschreven door John Lennon en gespeeld door The Beatles.

Liefde was het hoofdthema van Kahlil Gibrans werk. Zijn interpretatie van het universum was gebaseerd op zijn geloof dat de hele schepping vol liefde was. Voor Gibran was liefde zowel een holistische zijnstoestand als een diepe spirituele ervaring, een 'heilig mysterie' dat 'voorgoed woordloos blijft'. Het is onmogelijk een dergelijke liefde te definiëren, al bevat ze spirituele en platonische aspecten. Gibran laat er geen twijfel over bestaan dat het enige wat naar zelfverwezenlijking leidt, het pad van ware liefde is. Met andere woorden, iedereen is op een pelgrimstocht naar die hemelse stad van eeuwige liefde.

Gibrans opvatting van liefde is geen gekunstelde romantiek, maar een positieve romantische vervoering en extase, ook al kan liefde kwetsend en pijnlijk zijn en veel leed met zich meebrengen. Gibran trof dat aspect aan in de

geschriften van zowel oosterse soefi's als middeleeuwse christelijke mystici. De invloed van William Blake is ook te bespeuren in Gibrans nadruk op de wezenlijke identiteit van liefde, pijn en verdriet als belangrijke kenmerken van zijn zeer persoonlijke opvatting van liefde, die het beperkende dualisme van de materiële wereld afwees. Gibran weigerde een definitie van liefde te geven en liet ons – door de vele uitspraken die hij over liefde deed – beseffen dat liefde veelzijdig is. Volgens Gibran is liefde een serieuze zaak die eisen aan ons stelt; ze heeft haar eigen wetten, rechten en verantwoordelijkheden, en dient ons in haar meest oprechte vorm tot dieper inzicht in onszelf te leiden.

De teksten in deze bloemlezing vormen een poging om de vele verschillende aspecten van liefde weer te geven die Gibran in zijn werken behandelt: liefde voor God; liefde voor het land; liefde voor familie en vrienden; liefde tussen mannen en vrouwen; liefde voor de natuur; en liefde voor de hele mensheid. Hopelijk brengen deze fragmenten ook het gevoel van mededogen over dat Gibran uitdrukt in zijn visie op mannen en vrouwen, die als gelijken worden beschouwd in hun behoefte aan zelfverwezenlijking. Alleen met kennis van het hart kunnen we

zelfkennis krijgen: woorden zijn machteloos en ontoereikend. De eeuwige vraag die altijd weer wordt gesteld, staat in *De profeet*: ‘Wie van jullie voelt niet dat zijn vermogen tot liefde grenzeloos is?’

Voor Gibran bleef liefde de hoogste deugd en de dynamische kracht die het leven van de wereld en de geest versterkte. Voor hem kan geen enkele gave het unieke geschenk evenaren dat alleen de liefde kan bieden.

KAHLIL GIBRAN: KORTE LEVENSLLOOP

Kahlil Gibran (1883-1931) werd geboren bij het heilige cederwoud van Bisharri, in de Libanon. Hij emigreerde in 1895 (op zijn twaalfde) en bracht het grootste deel van zijn volwassen leven in het Westen door – voornamelijk in de Verenigde Staten. Zijn liefde voor Libanon werd vergroot door zijn verblijf van twee jaar aan de al-Hikmah (De Wijsheid) school in Beiroet, tussen 1898 en 1901, en zou altijd sterk blijven.

De invloeden op Gibran als schrijver en schilder waren een mengsel van oosterse en westerse elementen. Zijn literaire carrière is in twee fasen te verdelen: de Arabische periode van 1905 tot 1918 en de Engelse periode van 1918 tot 1931. Maar gedurende zijn hele literaire carrière bleef de Bijbel, een boek dat noch tot het Oosten, noch tot het Westen behoort, een van de invloedrijkste werken op zijn leven en denken.

Met zijn vroege Arabische geschriften maakte Gibran naam als belangrijkste vertegenwoordiger van de romantiek in de Arabische litera-

tuur. Ze worden gekenmerkt door een intens gevoel van verbittering en desillusie. Hij bepleit grondige hervormingen, klaagt over het onrecht dat vrouwen wordt aangedaan, voert vernietigende aanvallen uit op alle vormen van politieke en godsdienstige corruptie en hebzucht, en predikt opstand tegen de belemmeringen en verouderde waarden van een bekrompen feodalistische samenleving. In deze vroege werken zijn al de basisthema's van zijn latere geschriften te zien: een felle verdediging van vrouwenrechten, die later een van de sterkste elementen van zijn denken werden, en een geloof in de geneeskracht van Universele Liefde en in de Eenheid van het Bestaan – de hoofdboodschap van zijn grotere werk *De profeet* (1923).

In de tweede fase van zijn loopbaan publiceerde hij zijn acht Engelstalige werken, waaronder twee postume geschriften: *De zwerfver* en *De tuin van de profeet. Twintig tekeningen* (1919), dat volgens velen Gibrans mooiste kunstwerken tot dan toe bevatte, werd ook in die periode gepubliceerd. Zijn schilderijen en tekeningen, en in zekere zin ook zijn geschriften, getuigen onmiskenbaar van de invloed van William Blake. Nergens is de mystieke inslag

van Gibran duidelijker dan in *Twintig tekeningen*. Zijn boodschap vond een rijke uitdrukking in zijn Engelse werken, vooral in *De profeet*, dat zijn levensvisie weergeeft in de relatie van mens tot mens, en zijn ideeën weerspiegelt over onderwerpen als huwelijk, recht, vrijheid, misdaad en straf, edelmoedigheid, religie, dood, pijn en plezier en bovenal liefde. Voor Gibran is liefde de sleutel tot alle dingen.

LIEFDE GEEFT niets dan zichzelf en neemt
alleen van zichzelf.

Liefde bezit niet en kan ook niet bezeten
worden;

Want liefde is voldoende voor liefde.

Als je iemand liefhebt moet je niet zeggen:

‘God is in mijn hart,’

Maar: ‘Ik ben in het hart van God.’

En denk niet dat je de loop van liefde kunt
bepalen,

Want als liefde jou de moeite waard vindt,
bepaalt ze jouw loop.

Liefde verlangt niets anders dan zichzelf te
vervullen.

DE PROFEET

ACCEPTTEER JE een hart dat liefheeft,
Maar nooit zwicht? En brandt, maar
Nooit smelt? Ben je op je gemak
Met een ziel die voor de storm beeft,
Maar zich er nooit aan overgeeft?
Accepteer je iemand als partner
Die geen slaven maakt en er ook geen
Wordt? Zul je mij hebben, maar niet bezitten
Door mijn lichaam te nemen en niet mijn hart?

DE GEHEIMEN VAN HET HART

MIJN ZIEL preekte tot me en leerde me lief te hebben wat de mensen verafschuwen, en bevriend te zijn met iemand die bespot wordt.

Mijn ziel liet zien dat Liefde niet alleen bloeit in degene die bemint, maar ook in de beminde.

Voordat mijn ziel tot me preekte, was Liefde in mijn hart als een dunne draad tussen twee paaltjes.

Maar nu is Liefde een halo geworden waarvan het begin het einde is, en het einde het begin. Hij omgeeft ieder wezen en breidt zich langzaam uit om allen te omvatten die zullen zijn.

GEDACHTEN EN MEDITATIES

ER IS geen kracht in deze wereld die me van mijn geluk kan beroven, want ze ontspringt uit de omhelzing van twee zielen die door begrip bij elkaar worden gehouden en door liefde worden beschermt.

OPSTANDIGE GEESTEN

LIEFDE KENT haar diepte niet tot het uur van de scheiding.

SPIRITUELE GEZEGDEN